

Стець О.М.

*Криворізький факультет Національного університету «Одеська юридична академія»,
заступник декана з навчально-виховної роботи, кандидат юридичних наук*

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО АГЕНСТВА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Визначення законодавчого регулювання статусу Національного агентства України з питань державної служби (надалі – Нацдержслужба України) має важливе як теоретичне так і практичне значення у контексті тих кардинальних змін, які відбуваються в системі органів державної виконавчої влади. Безперечним є той факт, що від чіткого й конкретно законодавчо визначеного статусу державного органу залежить ефективність і дієвість його організації й функціонування.

Аналіз чинних законодавчих актів, що регулюють державну службу, дає підстави визначити адміністративно-правовий статус Нацдержслужби України, місце і роль цього органу в системі органів державної влади.

Конституція України безпосередньо не визначає статус Нацдержслужби України, оскільки навіть не передбачає назви такого центрального органу виконавчої влади.

Водночас, опосередковано, Конституція України визначає конституційні засади його організації й функціонування. Зокрема, саме вона визначає основні засади організації і діяльності державної служби як безпосередньо, так і через діяльність державних органів.

До того, Конституція України визначає основні повноваження державних органів щодо управління державною службою. Важливим конституційним положенням щодо статусу Нацдержслужби України є п. 12 ст. 92 Конституції України, де встановлено, що «виключно законами України визнаються організація і діяльність державної служби», що визначає тезу, відповідно до якої Нацдержслужба України здійснює управлінську діяльність, яка за своєю суттю є підзаконною і виконавчою, оскільки спрямована на забезпечення виконання тих законодавчих приписів щодо державної служби, яких визначено в законах.

Важливу роль у законодавчому регулюванні правового статусу Нацдержслужби України відіграє чинний Закон України «Про державну службу», прийнятий 16.12.1993 року – перший в Україні закон стосовно державної служби. Цей Закон регулює суспільні відносини, які охоплюють діяльність держави щодо створення правових, організаційних, економічних та соціальних умов реалізації громадянами України права на державну службу, а також визначає загальні засади діяльності органу управління державною службою і правовий статус державних службовців.

Верховною Радою України 17.11.2011 року прийнято новий Закон «Про державну службу» № 4050-VI, який набирає чинність з 1 січня 2013 року, і саме з цього дня діючий

сьогодні закон «Про державну службу» від 16.12.1993 року з численними змінами і доповненнями та рішеннями Конституційного Суду України, втрачає чинність. Новим Законом України «Про державну службу» вже передбачено конкретне коло осіб на яких розповсюджується сфера дії закону, правове регулювання державної служби, класифікація посад державної служби, а також управління державною службою та ін. І яку чинному законі, ст. 7 присвячена органу управління у сфері державної служби.

Однак, саме не закон, а підзаконний акт сьогодні встановлює весь спектр повноважень Нацдержслужби України. Президент України приймає відповідні укази, які є джерелами правового регулювання як державної служби, так і її органу управління. Найголовнішим Указом Президента України, що регулює діяльність Нацдержслужби України є Указ Президента України від 18 липня 2011 року №769/2011 «Питання управління державною службою в Україні», яким реорганізовано Головне управління державної служби України і утворено Національне агентство України з питань державної служби та затверджено Положення про Національне агентство України з питань державної служби.

Ще одним джерелом законодавства стосовно Нацдержслужби України є Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 07.10.2010 року, який визначає особливості взаємовідносин між Урядом і Нацдержслужбою України, встановлює, що Кабінет Міністрів України спрямовує й координує роботу Нацдержслужби України, а Нацдержслужба України бере участь у розробленні проектів Державного бюджету України, подає Уряду проекти нормативно-правових актів з питань державної служби та ін.

Особливе значення для визначення правового статусу Нацдержслужби України має Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» від 17.03.2011 року, який суттєво змінив правовий статус Нацдержслужби України. Відповідно до цього закону встановлено законодавче положення про те, що діяльність центральних органів виконавчої влади, у тому числі й Нацдержслужби, спрямовується й координується через відповідного міністра, що підтверджується тими повноваженнями, якими наділяється міністр щодо спрямування й координації центральними органами виконавчої влади.

Окрім вищеназваних законів, окремі питання діяльності Нацдержслужби України регламентуються: Митним кодексом України; Законом України «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 року; Законом України «Про міліцію» від 20.12.1990 року; Законом України «Про Службу безпеки України» від 25.03.1992 року; Законом України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» в редакції від 18.06.1999 року та іншими законодавчими актами.

Законодавче регулювання діяльності Нацдержслужби України передбачає низку правових приписів, створюючи тим самим підґрунтя подальшого удосконалення правового регулювання державної служби, але подальший розвиток суспільства та демократичні перетворення в державі зумовлюють необхідність подальшого розвитку та удосконалення такого законодавства.

Розвиток і поглиблення конституційних засад організації всього інституту державної служби в Україні, пов'язаний з подальшим прийняттям законів та інших нормативних актів, які б регулювали весь спектр суспільних відносин та діяльності держави щодо створення організаційних, соціальних, економічних, правових умов реалізації конституційного права громадян на державну службу.